

România liberă

ORGANUL SFATURILOR POPULARE DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

Anul XVII nr. 4586

4 pagini — 20 bani

Duminică 12 iulie 1959

Primirea de către tovarășii Gh. Gheorghiu-Dej și Chivu Stoica a unui grup de tineri coreeni

În ziua de 11 iulie 1959, tovarășii Gheorghiu-Dej și Chivu Stoica, președintele Consiliului de Miniștri al R.P.R., au primit la Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român un grup de tineri coreeni, care au absolvit diferite școli medii și institut de învățământ superior în Republica Populară Română.

Tinerii coreeni au fost însoțiți de tovarășul Kim Ben Dik, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Republicii Populare Democratice Coreene în R.P.R. S-a dat citire unei scrisori a tinerilor coreeni, prin care aceștia, cu prilejul întoarcerii lor în patrie, mulțumesc Partidului Muncitoresc Român și Guvernului Republicii Populare Române pentru sprijinul și ajutorul ce le-a fost acordat în pregătirea și instruirea lor.

Tovarășii Gheorghiu-Dej și Chivu Stoica s-au întreținut apoi cu tinerii coreeni, urându-le mult succes în aplicarea în practică a cunoștințelor primite, spre binele poporului și dezvoltarea patriei lor.

(Agerpres)

Oaspeții greci primiți la Preziulul Marii Adunări Naționale

Simbătă dimineața președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P. Române, Ion Gheorghe Maurer, a primit pe dl. Sofocles Venizelos, deputat, președinte al Partidului Liberal din Grecia și pe dl. Leonidas Spais, general de armată în rezervă, președinte al Ligii de prietenie greco-române, oaspeți ai țării noastre.

A fost de față Octav Livezeanu vicepreședinte al Institutului român pentru relații culturale cu străinătatea.

În cursul zilei de sâmbătă, dl. Sofocles Venizelos și dl. Leonidas Spais au vizitat Ușile „23 August” precum și monumente și edificii din Capitală.

(Agerpres)

Punctul pe i

În ultimul timp se constată o îmbunătățire a transportului în comun în Capitală.

— Ce-l cu așa agățat pe scară?...
— El o deformare a caricaturistului!

Desen de GH. CHIRIAC

Ne-am interesat pentru dv.

Mijloacele de transport spre locurile de recreare din jurul Capitalei

Pentru a răspunde mai multor cititori la întrebările puse în legătură cu mijloacele de transport existente spre locurile de odihnă și recreare din Capitală și din împrejurimi (păduri, parcuri, strânduri, stadioane etc.) ne-am adresat tovarășului Constantin Petrescu, inginer șef al Intreprinderii de Transporturi București, care ne-a dat următoarele răspunsuri:

În ce privește autobuzele: spre parcul „I. V. Stalin” (strândul Herăstrău și strândul I.C.A.B.), autobuzele de pe linia 31; spre pădurea Pustnicul, autobuzele de pe linia 37, aflate la capătul liniei tramvaiului 7 (Pantelimon); spre pădurea Andronache, autobuzele de pe linia 51, aflate la capătul liniei de tramvai 21 (Căminarii); spre strândul Mihăilești, (Arges) autobuzele de pe linia 57 situate la capătul liniei de tramvai 15 (Măgurele); la strândul Copăceni, autobuzele de pe linia 59 aflate la capătul liniei de tramvai 29 (Combinatul de cauciuc Jilavea); la strândul Mogoșoaia, cu autobuzele de pe linia 60, de la capătul liniei de tramvai 6 (București Noi); spre pădurea Băneasa, autobuzele de

pe linia B care pornesc din Piața Ștefiei.

Troleibuzele de pe linia 81 din căminarii la strândul Herăstrău și la strândul I.C.A.B., iar cele de pe linia 83 la același parcu și la strândul Floreasca se ajunge cu tramvaiul de pe linia 5, la strândul Tei cu tramvaiul de pe linia 17, la parcul „I. V. Stalin” cu tramvaiul de pe linia 3 și 4.

Linia de autobuze B (Băneasa) a fost înființată în luna aprilie a.c., ea fiind deservită în zilele de sâmbătă de 9 autobuze. Tot în aceleași zile, un număr de 10 autobuze de pe linia 31 circulă în mod special pe traseul Piața Unirii — Intrarea Nordului (Parcul „I. V. Stalin”). De asemenea, pentru a înlesni transportul cetățenilor Capitalei la strânduri, păduri etc. I.T.B. a sporit în zilele de sâmbătă — față de zilele de lucru — numărul tramvaielor și al autovehiculelor, după cum urmează: cu câte 6 vagoane de tramvai pe liniile 3 și 4, cu 4 vagoane pe linia 17, cu 3 vagoane pe linia 5, cu 5 autobuze pe linia 59, cu câte 3 troleibuze pe liniile 81 și 83, etc.

Vizitele delegației parlamentare indiene

La Prezidiul Marii Adunări Naționale

Simbătă la amiază președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, Ion Gheorghe Maurer, a primit la Palatul Marii Adunări Naționale pe membrii delegației parlamentare din Republica India, în frunte cu Ananthasayanam Ayyangar, președintele Camerei Populare, care fac o vizită în țara noastră.

La primire au fost de față deputații Anton Moiseșcu, vicepreședinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale, Filip Gelț și C. Paraschivescu-Bălăceanu, membri ai Prezidiului Marii Adunări Naționale și Gabriela Bernachi.

Au luat parte C. Siva Rao, secretar al Ambasadei Republicii India în R.P. Română și Mircea Gherman, consilier al Ambasadei R.P. Române din Republica India.

Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale s-a întreținut prietenește cu parlamentarii indieni.

La Consiliul de Miniștri

La 11 iulie, președintele Consiliului de Miniștri al R.P. Române Chivu Stoica, a primit la Consiliul de Miniștri pe membrii delegației parlamentare din Republica India în frunte cu Ananthasayanam Ayyangar, președintele Camerei Populare, care fac o vizită în țara noastră la invitația Marii Adunări Naționale.

Deputații indieni au fost însoțiți de C. Siva Rao, secretar al Ambasadei Republicii India în R.P. Română. La întrevvedere au fost de față Avram Bunaciu, ministrul Afacerilor Externe, C. Paraschivescu-Bălăceanu, membru al Prezidiului Marii Adunări Naționale și Dionisie Ionescu, șeful Ceremonialului de Stat.

Întrevederea a decurs într-o atmosferă prietenească.

Continuându-și vizita în țara noastră, membrii delegației parlamentare din Republica India, în frunte cu Ananthasayanam Ayyangar, președintele Camerei Populare, au fost oaspeți colectiviști din satul Baba Ana, raionul Mizil.

Simbătă după amiază, deputații Ila Palchoudhuri și Narayan Ganesh Go-ray, membri ai delegației parlamentare indiene, au făcut o vizită la Uniunea Scriitorilor, unde au avut o întrevvedere cu acad. Mihail Beniuc, prim-secretar al Uniunii Scriitorilor, Mihail Galia și Ștefan Ferenc, secretari ai Uniunii și Mihnea Gheorghiu.

Prind viață angajamentele oamenilor muncii

La Hunedoara

Sporește avântul întrecerii socialiste

HUNEDOARA (de la corespondentul nostru). — În prima decadă a lunii iulie a sporit avântul întrecerii socialiste care se desfășoară la combinatul siderurgic din Hunedoara. Oțelarii de la oțelăria nouă lucrind în cea mai mare parte din această perioadă cu două cuptoare (un cuptor a fost în reparatii planificate) au dat 1724 tone metal peste prevederile planului. Într-o zi la cuptorul nr. 3 s-a obținut cel mai mare indice de utilizare înregistrat până acum la cuptoarele Mar- tin din țară.

Realizări frumoase au raportat și

furnaliștii de la secția II furnale, care au depășit planul în medie zilnic cu 115 tone fontă. În această decadă furnaliștii de la secția II au început să folosească aer cu umiditate constantă prin adăugare de aburi supraîncălziți la vântul suflat în furnale. Procedul amintit îi ajută să obțină indici de utilizare care depășesc de multe ori o tonă de fontă pe metru cub volum util de furnal.

Acest procedeu a fost sprijinit de la bun început de echipele conduse de Alexandru Comsa, Simion Jurca și Alexandru Olaru de la furnalul nr. 5.

8.550.000 lei

economii peste plan la fabrica de antibiotice

IASI (de la corespondentul nostru). — Zilele trecute prin aplicarea unor măsuri tehnico-organizatorice o brigadă de tineri specialiști condusă de inginerul Gh. Păltăla șeful secției II extracție cristalină a reușit să reducă coeficientul de rebuturi la operațiunea de condiționare a streptominei care permite realizarea în plus a unei cantități de 251.250 flacoane cu acest antibiotic. Ca urmare a acestor rezultate, valoarea economiilor peste plan înregistrată de la începutul anului și până în prezent se ridică la 8.550.000 lei.

În această perioadă la fabrica de antibiotice s-au obținut peste sarcinile de producție 829.000 flacoane penicilină, 2.600.000 tablete diclinina și 204.000 dozeuri aureociclină.

Se înalță combinatul forestier de la Preajba

TG. JIU (de la corespondentul nostru). — Constructorii marelui combinat forestier de la Preajba s-au angajat în cinstea lui 23 August să monteze 60 la sută din temelie de beton ale fabricii de placaj, să termine zidăria fabricii de cherestea, construcția bazinelor de tratament termic și drenul bazinelor de conservare. De asemenea, ei și-au propus să termine construcția a 4 blocuri cu câte 18 apartamente.

Bilanțul primelor realizări arată că oamenii muncii de pe șantier își respectă cuvințul dat. Două din cele patru blocuri sunt pe punctul de a fi date în folosință constructorilor. La fabrica de placaj s-au montat mai bine de 60 la sută din temelie de beton, în deplină înțelegere angajamentului.

La fabrica de cherestea se pregătesc cofrajele și se montează armăturile acoperișului. Drenul bazinelor de conservare a fost terminat cu o lună și jumătate înainte de termenul prevăzut în angajament.

În întrecerea din- tre loturi, brigăzile și echipe s-au situat în frunte constructorii din lotul patru, condus de inginerul Ion Botofel, dulgherul Iosif Nagy, Mircea Beche-rele, Pandele Șerbanică, fierarul betonist Dumitru Sminținescu și tractoristul Dumitru Rotaru.

FRUNTAȘII MINEI

Minerul din brigada lui Martin Raiz sint fruntașii minei Săsar din Baia Mare. Ei lucrează cu ajutorul metodei perforajului umed și reușesc să dea randamente optime.

Foto: ȘT. VASILESCU

Turul de noapte al litoralului

CONSTANȚA (de la corespondentul nostru). — Începând de ieri, vizitatorii stațiunilor de pe litoral au la îndemână o nouă posibilitate de recreere și de cunoaștere a realizărilor înfrupte în fiecare localitate de pe litoralul marilor: turul de noapte al litoralului.

E vorba de plimbările care se organizează în fiecare seară de către Agenția din Constanța a O.N.T. Carpați, la Mamaia pentru cel din Eforie și la Mamaia și Constanța.

Un fapt pe săptămână

Despre nimic

Nu orice Ghiță poate fi și Ionescu, după cum nu orice Ionescu poate fi și Ghiță.

Eugen Frunză

Ghiță. Dar mai presus de toate, nu orice Ghiță Ionescu poate fi și trădător de patrie și stipendiat al postului „Europa liberă”. Persoana despre care vorbim posedă însă toate însușirile pentru ca, din cind în cind, să comenteze în eturul occidental problemele răsăritene, inclusiv cele românești. Veți înțelege că Ghiță Ionescu n-a avut curajul să rămână aici, lângă murele de lănești ai României, pentru că se simțea cu prea multe muște pe călcâi. Veți înțelege de asemenea că dumnealui Ionescu și Ghiță e foarte mîhnit, pentru că la noi alții simpli lănești au devenit stăpînișii, în timp ce dînsul, unicul exemplar original, cu burie aristocratică — nu-i mai poate scuipa în obraz în numele eliti.

Prin urmare, ce să facă? Face cam trebuie ca să nu-l confunde nimeni cu vreun Ionescu cîștit și la locul său, care își înbește țara și îi sporește, cu brațele și gîndurile, frumusețea.

Ghiță Ionescu din occident e foarte indignat de faptul că România nu se mută din răsărit. Dacă ar putea ar decretă mutarea și ar băga-o îndată în așa-zisul „Consiliu al Europei”, adică drept în gura de reclin a lui Rockefeller sau Krupp. Asta da, s-ar numi libertate și independență. După care moare, nu alta, stăbîlindu-l. Ghiță! De aceea dumnealui, vorbind la microfon, ofensă adinec pentru soarta națiunii, care nu e reprezentată la acest „Consiliu”.

Într-o recentă declarație a sa, plină de baliverne răsăritice, persoana în cauză ne-a înșelăciut cu o constatare oarecum lingvistică. El a descoperit în limba română — bineînțeles cea din antecameralele cabinetei atlantice, căci există și o asemenea limbă! — un „eufemism cam trist”. Aceasta se naște, vedeți, din faptul că România — ca de altfel toate celelalte țări socialiste — e considerată „stat nereprezentat” în sus-zisul „Consiliu” care are drept firmă „cooperare” iar drept scopia-fil și agresiunea. Mă rog, eufemismul există, să zicem, drept pentru poporul român el nu e de loc trist.

Dar, la urma urmei, ce are comun poporul român cu taia translușă a poporului român? !

Ca pentru orice trădător, bucuria poporului însemnă pentru ea tristețe și viceversa.

În continuare emisiuni însă a-flăm și un eufemism foarte vesel. Cică țara noastră, „nereprezentată” în numitul „Consiliu”, e „reprezentată” totuși. Unde? Dacă insistăm, voi dezvălui secretul — însă cu o condiție: să nu rideți chiar așa, în gura mare, fiindcă Ionescu Ghiță al nostru e un caracter simțitor și s-ar putea mîlni peste măsură. Așa dar sintem „reprezentăți” în „Comitetul națiunilor nereprezentate”? ! Să! Respectați condiția! Mai ales că de curînd „reprezentantul” în comitetul nereprezentatilor a fost însuși Ghiță Ionescu! V-ați lămurit? Nu-ai putea pentru că să zici decît: bravo, nene Ghiță să zii că ai lăsa. Care va să zică, dă-mi voie să te întreb: cine pe cine reprezintă? Din cîte știu, există nebunii vii care se cred morți. Dar e greu de găsit un ne-bun mort care să se creadă viu. Și așa, din una în alta, mai aflăm ceva. Mai aflăm că dumnealui Ghiță Ionescu ar fi fost „invitat”, după cum se exprimă, de comitetul asta — cum să-l mai numim, doamne iartă? ! Și acolo s-ar fi achitat de sarcina de a prezenta „un raport”. Da, da, întocmai. Stai și eu ca în fața unui ghem afurisit. Groszavă înțeleasă, nene Ghiță! S-au umflat niște nimicuri, s-au înghesuit amarnic, s-au cocotat unul peste altul, s-au învîrnat și încolăcit, într-un joc al lui Scarafetii.

Păi, să ne înțelegem odată. Pe cine reprezintă d-ta într-un... comitet al națiunilor nereprezentate?

Dacă ai ispită talentul artistic al puștii mele, care numără 7 ani, răspunsul ar veni repede. Ar lua băutul un creion și ar desena un mare zero, cu trec un zero, mai mic, în lăuntru.

Dar să nu-i stricăm ziua cu soare și cu pietre colorate, punîndu-l la o treabă care s-ar numi, foarte concret, artă abstractă.

În orice caz, Ghiță Ionescu e un „eufemism cam trist”, c-ei drept — în timp ce România rămîne o țară socialistă.

Ion Marin Sadoveanu

nată printre bălăile stufoase și cu-cuta înaltă ducea înspre Mangalia. Erau popasuri pe drumul acesta ca în savană și dacă slobozeai un foc de pușcă zburau vulturi nevăzuți pînă atunci, din desimea vegetală. Aceasta era aspectul primordial, de colonie încă, a coastei dobrogene.

A venit apoi epoca monumentalelor cazinouri, clădite pentru jocul de cărți și șansonetiste aduse „direct” de la Paris să deslăsească „Perla Marii Negre” cum se chema Constanța pe atunci. Era puțin înainte de primul război mondial. La Mamaia au apărut instalații balneare de lemn, fără șosea de legătură. La Eforia de azi, un spital minuscul, iar la Vasile Roaită o parcare și de șosele de ploți cu co-horșuri propriu-zise. Vara, Constanța petrecea în desmăt, mai ales noaptea. În oraș însă, pentru vizitatori, mizerie. În afara de două hoteluri mari, hanuri cu numele de hoteluri, firește cu murdăria și plosnițele cuvenite. La Eforie, cineva, cu gînd de speculă clădise un hotel în șosea. A ars în timpul primului război și a stat așa pînă tîrziu, după război. Între timp Eforia a fost dăruiată cu un gînd aristocratic. Să se facă o stațiune „șic” — în care să vină „bolerii” spre deosebire de Vasile Roaită (Carmen-Silva de atunci) lăsată plevășii, mică burghezii și oamenilor nevoiași. O bancă renumită a învestit capitaluri, citeva, în simburile acesteia de Eforie. Pe creasta unei faleze neorganizate, minceale pe alocuri, de șosele de ploți cu co-horșuri propriu-zise au jăruși de lemn, după rupea picioarele, a apărut un trotuar din dîncol de lemn cuburi vinele: vilele cutăria sau cutăria. Și la trei pași înăspri, firește, un cazinou, cu joc de cărți și tot dichisul crupierilor. Ani de zile, cred că pînă

cu puțin înainte de al doilea război mondial, Eforia n-a avut șosea de legătură sau ceva care să merite numele de șosea, deci nici Roaită, nici Mangalia. Automobilele își rupeau arcurile prin gropi de o jumătate de metru, iar o călătorie pe cei 17 kilometri pînă la Constanța, le acoperea cu un strat gros de praful. În schimb la Constanța „reprezentanții națiunii” se băteau cu pumnii în piept și cu palma pe pîngă. A fost o epocă de cîrpi și de praful în ochii lumii.

Și lată că în anul putilor populare pe care îi trăim, cu fiecare vizită pe litoralul cel nou se adaugă surprize uluitoare, încît aproape să nu mai cunoști locurile. Drumul pînă la Eforie și Roaită neted acum, e firește dobrogean, în tot ce are el mai frumos și mai caracteristic. Sălcimii, maeșii, lanurile pămîntului acesta vechi, sprijinindu-se în zărele de peruzea al marilor sint ca pagini migălite de hrisov, unde rîndurile capitolelor încep cu majusculă înflorată și brodate cu penele în purpură. Macii înflozideana mi s-au părut astfel. Pe laturile șoselei, acolo unde erau altădată conace turite, se înalță azi gospodării agricole. Dobrogea acoperită în întregime de agricultura socialistă, te face să înțelegi în drum muncă aducătoare de belșug și bunăstare. Dar iată, în sfîrșit, și stațiunile de azi.

Terasele de consolidare, cu drumurile serpentine și refugii umbrase, la fel la Roaită ca și la Eforie au acoperit în întregime faleza prăbușită de odinioară. Iar șoseaua dintre cele două stațiuni care se vor umi desigur, poartă pe amîndouă laturile sale înfrînturile cele noi, pentru care a fost nevoie de numai citeva luni. Ghiolul astăzi nu mai trimite pînă sub roata automobilului milul

(Continuare în pag. 2-a)

Din primele ore ale dimineții, pe plaja complet reamenajată și modernizată a stațiunii Vasile Roaită, numeroși oameni ai muncii veniți la odihnă se bucură de razele soarelui.

Foto: NICU VASILE

Lectoratul S.R.S.C.

Sala Casel de cultură „Grivița Rosie” din București a fost în această seară nelipsită. Și mulțimea de cetățeni din cartier atrasă de titlul atrăgător al manifestării, n-a avut ce regreta. Almanahul „Vreau să știu” a fost prezentat o cronică a situației internaționale, un medic — noutăți din lupta pentru prevenirea și combaterea cancerului, un activist sportiv a vorbit despre ceea ce e nou în sport, iar scenaristul filmului „Alo?... Ați greșit numărul!” a împărtășit experiența și planurile sale pentru viitorul apropiat. Autorii manifestării: Lectoratul S.R.S.C., de pe lângă Casa de Cultură.

Intr-altă zi, părinții din comuna Roșu, regiunea București, s-au prezentat filialei București a S.R.S.C., cerându-l ajutor într-o chestiune dificilă. Tineretul din comună, copiii lor adică, erau comuna de deprinderile bune. „Nu vrem să așteptăm să fie condamnați pentru huliganism”, au spus părinții, și filiala i-a ajutat. Nu așa cum se așteptau, ci astfel. Au mărșăluit-o el înșiși după procesul educativ „Cine-i vinovatul?”. În care un „procuror” și un „apărător” dezbătând procesul tinerului X au demonstrat celor câteva sute de părinți că vinovatul trebuie căutat printre ei și nu printre copii. Organizatorul manifestării: Lectoratul S.R.S.C. de pe lângă căminul cultural.

Lectoratul este o formă relativ nouă a S.R.S.C. El a izvorât din necesitatea de a se îmbunătăți propaganda prin conferințe, prezentându-se cetățenilor în aceeași sală, la zile și ore dinainte stabilite, cicluri de conferințe, în așa fel, încât cei prezenți să-și poată însuși într-un timp scurt o bogăție de cunoștințe. Consfățirea pe fară organizată recent la Consiliul de conducere al Societății, a scos la iveală variată și bogată experiență a celor aproape 600 lectorate existente în țară, ca și diversitatea de forme folosite. Cei ce frecventează aceste lectorate își exprimă recunoștința față de mîile de intelectuali, academicieni, profesori, ingineri și medici, poezii și ziaristi, care nu-și preocupă timpul pentru a asigura conferințe în cadrul acestor lectorate. (Unul dintre obșnuinții unui lectorat din București ne-a relatat că prima conferință din cadrul unui ciclu a fost ținută de profesorul universitar Traian Ionescu leșit pentru câteva ore din spital pentru a nu o amina.

M. RADIAN

CULTURA și VIAȚA

Tineri scriitori

Teodor Mazilu

Teodor Mazilu a debutat în urmă cu 12 ani ca ziarist; gazeta în care și-a văzut pentru prima dată semnătura era „Tinerul muncitor”. Cînd rînd după aceea, Mazilu se remarcă în paginile „Școlii tineretului”. Presa comunistă de tineret l-a format ca publicist. A fost pe rînd, reporter, autor de folioane satirice, iar de curînd a terminat primul său roman „Bariera” ce va apărea în cadrul „Decadei culturii din R.P. România”, în zilele celei de a 15-a aniversări a eliberării patriei noastre de sub jugul fascist.

Intr-un fel foarte interesant, Teodor Mazilu se desocotește de colegii săi de generație. În primul rînd, ca autor de portrete satirice, Mazilu își desface omorul într-un sens critic, preocupat să dea la iveală adevărata esență a falselor valori. De fapt, în „Insectar de buzunar” și „Galeria palavrăgilor”, Mazilu compune moralist satiric, iar „caracterele” înfățișate de el reliefă frecvent contrastul dintre esența înfățișată și aparența umflată. Mazilu denunță ușururile pădurii noastre, pe toți aceia care în societatea noastră socialistă se facă purtători vechilor mentalități și apucături burgheze. Scribi, demagogii, pseudo-rafinaiți, ipocriți, etc., sînt cresați incisiv, dată fiind natura lor vătămătoare. În această direcție Mazilu a dovedit calități solide dar și limite.

Fiindcă dacă e sigur că în „Ziaristi” lui Mironov există și Tomovici și Cereche iar în nuxela lui Tîc habarului Anton Vrabie dar și comunistul Simion Pruncu, în paginile lui Mazilu eroni pozitiv, socr, sincer, generos, mai mult era presupus decît zugrăvit nemijlocit. Mazilu și-a dat seama că e necesar să demască pe birorași sau pe palavrăgi, dar trebuie să înfățișăm în scrisul nostru pe cei care au pregătit și realizat victoria societății socialiste. El n-a abandonat armele satirice însă le îndreaptă de astădată asupra acelor care întrușchipează trecutul. Acestora, le este opus în romanul „Bariera” frontul oamenilor săraci din mahalaua Rahovei,

Desen de BECA RIND

mai vechi ne apare de astădată ferită de acel iz de putregni datorită cărnii viața mahalalei părea că se sufoca sub povara instinctelor dezlanțuite și a lipsei de orizont.

În „Bariera” oamenii mai suferă de foamă — sîntem în iarna anului 1944 — hrănesc iluzii pe care realitatea vitregă le spulberă brutal dar și vise în a căror înfăptuire cred fără a fi dezamăgiți.

Ce pregătesc compozitorii clujeni

CLUJ (de la corespondentul nostru)

Compozitorii clujeni au dedicat marelui sărbătorii a eliberării patriei numeroase compoziii dintre care unele sînt de acum gata, iar altele pe cale de a fi prezentate în curînd.

Compozitorul Sigismund Toduță a scris în cinstea marelui sărbătorii o Uvertură festivă precum și un ciclu

de zece coruri. Compozitorul Eugen Junger cîntă eliberarea patriei într-o Uvertură festivă pe care a intitulat-o „Lui 23 August”.

Tudor Jarda a finisat opera „Neamul Șoimăreștilor”, și a isprăvit de curînd câteva cîntece de masă pe tema cooperativizării agriculturii și un poem coral.

Momentul istoric al actului revoluționar de la 23 August este prezent și în lucrările lui Tiberiu Molnar. Zilele acestea compozitorul a terminat „Cîntec de sărbătoare” precum și un ciclu de 15 cîntece pentru copii.

Compozitorul Max Eșcoicovici a scris o lucrare intitulată „Soluț revoluției” iar Vasile Herman a terminat cîntecul de masă intitulat „Sub steagurile noastre”, precum și o cantată de poartă titlul „Cîntec despre glorioasă August” pe versuri de Alfred M. Sperber. Compozitorul Adalbert Maroș a terminat cea de a XV-a aniversare cu o compoziție intitulată „Poem pentru 23 August” și o lucrare corală în care autorul și-a propus să cînte prietenia de nezdruincinat dintre poporul român și naționalitățile conlocuitoare.

La marea sărbătoare vor fi de asemenea prezenți cu lucrări noi compozitorii Cornel Țăranu, Pop Doriu, Liviu Comes, Miklos Szalay, Ioan R. Nicola și alții.

Dincolo de bariera Rahovei, în iarna anului 1944 oamenii fac cozi la pîine iar cînd vine primăvara și ies verdețurile o duc mai mult cu urzici și ștevie. Ascultă vești duce mai mult din gură-n gură despre falimentul dictaturii antonesciene și găsesc în programele de cinema manifeste antifasciste. În aer plutește ceva, simțem neliniștitoare pentru madaș Cîmpoșu sau pentru comisarul de la circa de poliție. Comuniștii și cei care vin alături de ei pregătesc ziua eliberării. Cîntorii vor cunoaște pe cîțiva dintre ei și sînt sigur că vor reține figurile de o autentică omenie ale lui Nea Vișu și a lui Treispeimii. Aceștia doi duc în cartier lupta pentru organizarea oamenilor muncii într-un colectiv gata de acțiune. Într-o astfel de împrejurare, cînd însoțea un transport de arme, nea Vișu cade omorît de o patulă. Treispeimii duce însă transportul la destinație și preia din mina comunistului căzut șafeta cea vestite victorie.

Actul de la 23 August găsesc cartierul mobilizat pentru a întâmpina viața nouă.

Lată dar cum departe de a mai poartă existențe măcinate de vicii și minate de consecințele vagabondajului, Teodor Mazilu opune veștii imagini despre mahalaua lumenproletară imaginii periferiei insuflete de spiritul activității militante. Tînrul autor a depășit retorica sentimentală pe care tradiția speciei o cultiva cu predilecție, după cum tot el s-a scuturat din vîlurile misticismului erotic și ale acelei concepții rudimentare interesată să acrediteze „mahalagismul” de neînțeles al suburbiei. Și Vișu și Treispeimii și Tu-turbescia sînt oameni ai muncii care iubesc și cîntesc valorile etice ale unei vieți demne și curate.

Există în noua carte a lui Mazilu o notă afirmare a felului de gîndire și comportare muncitorească, diametral opus spiritului mic-burgesc obsedat de neesențial și de efemer. Mic-burgesii trăiesc în țărul unor interese înguste, limitați la o existență fără orizont. Vișu și Treispeimii clădesc proiecte pe dimensiuni mari și mai cu seamă trăinesc în timp. Acest fel de a concepe rostul vieții afirmă dreptul oamenilor la satisfacții personale odată cu participarea la năzuințele colectivității.

Mazilu a devenit romancier nu dintr-o vană velleitate și alegerea temei periferiei apare din toate punctele de vedere justificată. Fiu de muncitor el însuși, legat sufletește de mediul aspru, apăsător de nevoi în care a crescut și care l-a călăuzit fără gîvială pașii către presa de partid la anii în care alți tineri n-aveau încă împede sentimentul răspunderii obștești, Teodor Mazilu comunică în cartea sa o experiență în bună măsură autobiografică. Deci nu întîmplător s-a fixat el asupra perioadei și oamenilor pe care îi zugrăvește, iar interesul cu care le evocă destinele și le înțelege zbatările, este mărturie unei solidarități de clasă. Despre ceea ce se întîmplă în lumea altădată disprețuită sau înfățișată deformat, tînrul autor a scris cu o perspectivă matură, sesizîndu-i calitățile apte să o alture forțelor înaintate ale societății. Acesta este un merit durabil pe care se cuvine să-l subliniem.

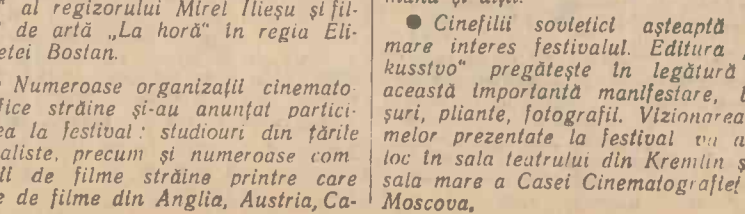
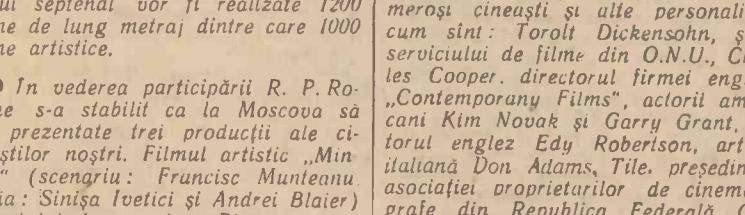
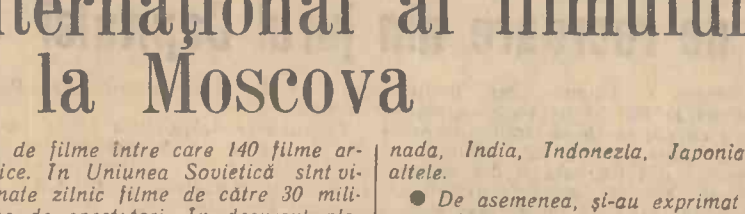
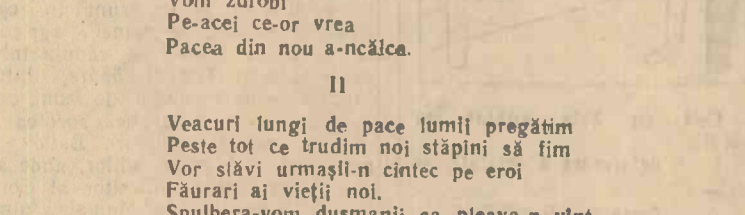
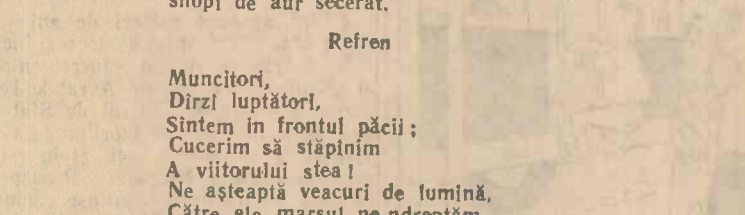
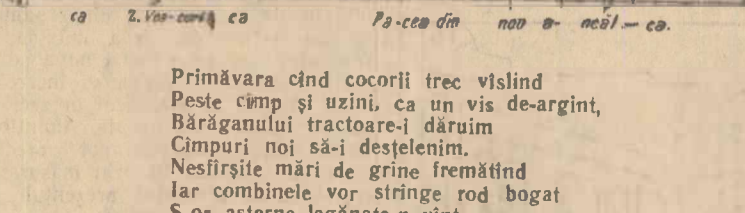
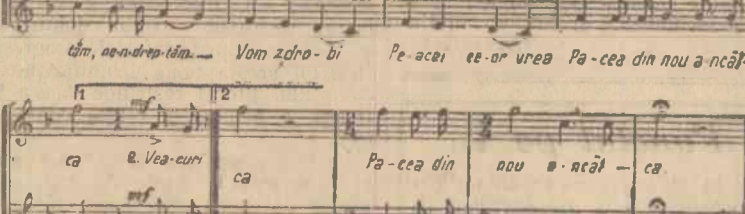
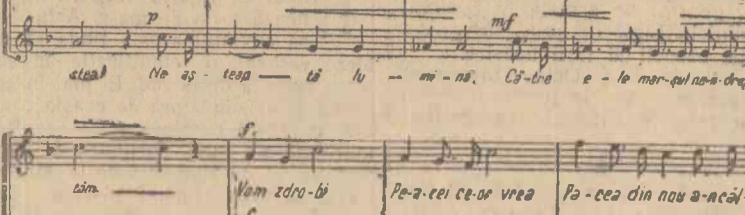
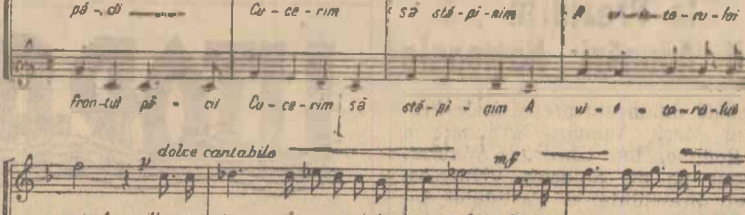
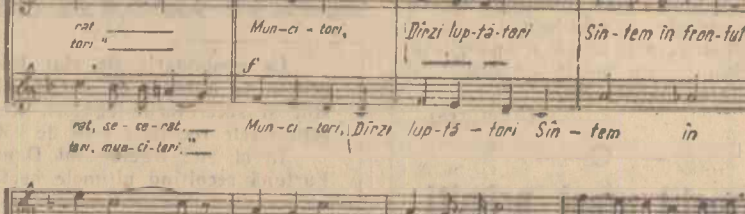
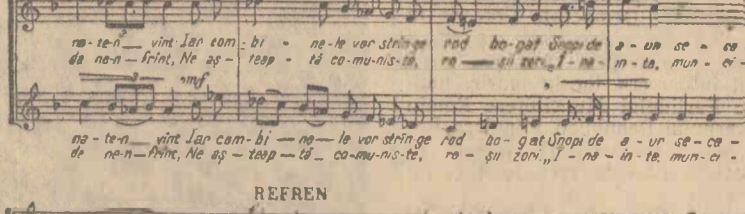
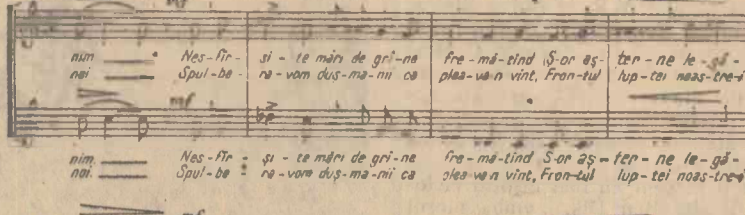
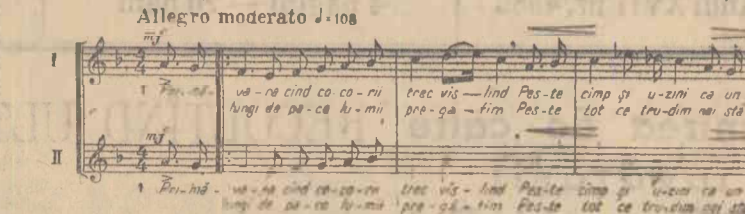
Nu mai cu o orientare ideologică fermă a putut tînrul scriitor să înnoiască o tradiție literară și să confere unei tome bogat ilustrate în literatura dintre cele două războaie valențe inedite. Este un act de maturitate literară ce subliniază odată mai mult urmările opoziției la situații scriitorului pe pozițiile realismului socialist.

H. ZALIS

Cîntec de pace

Versuri de Teodor Balș

Muzica de Florin Comșel

Litoralul de ieri și de azi

(Urmare din pag. 1-a)

uscat și îmbolșovit de sare, ca o mlaștină urlică. Malul Ghiolului a tîghețit de un dig scund de piatră care îngăduie o fișie verde de iarbă înviorătoare de-a lungul ei. Instalată pe o de-a piatră, pentru băile reci în lac, prevenitorile însoțite pentru copii, după vîrste, lacul sportiv amenajat între ghiol și mare, iată așteaptă înfăptuire, toate însemnând legături între cele două stațiuni. Și iată înfăptuit E-foria.

Crescuse localitatea aceasta și în anul trecut, cuprinzătoare pentru oamenii muncii de la noi și de aiurea. Acum însă i s-a adăos mai construcții și ușor îi vezi mersul înspre o stațiune care va atrage lumea multă, de pretutindeni.

Iată, printre altele, încă 7 blocuri așezate într-un complex, ca un adevărat cartier al bucuriei de soare și de mare. La mijlocul lor cinematograful descoperit cu 1.400 locuri, iar în fața — între mare și lac — un restaurant. Să amintim numai că datorită celor cinci noi ansambluri de hoteluri, case de odihnă și case sanatoriale inaugurate stațiuni în acest an, a sporit capacitatea stațiunii cu circa 5000 paturi pe serie. Să reamintim de instalările cu totul moderne ale restaurantului dar mai ales de frumusețea lui simplă și impunătoare. Omul de astăzi, al epocii vitezei și pe curînd a călătoriilor interaeriale nu-și mai poate îngădui decît o arhitectură lină și în care materialul nu folosește să contribuie esențial la înfățișarea și climatul clădirilor în mijlocul cărora trăiește. Lumina, culoarea, transparența sînt elemente în această arhitectură menită să adăpostească dar și să resfrîngă pentru omul muncii plecat la liniște și înfe-

leaptă deslășare, elementele puternice din climatul marin. Săliile, mai degrabă terasele restaurantului urcate pe puternici stîlpi de beton, ca în locuințele lacustre, se împart în culori diferite: verde, brun, roșu, albastru în toată alcătuirea lor, de la transparentele din material plastic, la foliile cu coarde de vinilin și pînă la costumul ospătelor. Săliile acestea sînt grupate în jurul unui centru — curte interioară din mijlocul căruia, ca într-o stampă japoneză, se înalță un pin maritim. De altfel ceea ce caracterizează noile înfăptuiri de la Eforia (ca și pe cele de la Mamaia de altfel) este bunul gust. El se poate înfăptui pînă la cele mai mici amănunte, pînă la ceramica, de pildă, care pe peluzele stațiunii este menită să poarte vasele cu flori ornamentale. Acest bun gust în armonizarea liniilor simple și a culorilor, în crearea unor surprize plăcute printr-o invenție a amănuntelor este trăsătura caracteristică a acestui stil nou.

De partea ei Mamaia urmează pilda Eforiei. Blocuri noi, un restaurant croit în stilul celorlalte, îmbogățite stațiunea aceasta, în care nispul plăjii are o înălțime de pudră, rar înfăptuit pe oricare altă plajă chiar din cele mai reputele ale străinătății. De altfel aceste dimbuli de nisip, plăile, atît de necesare curei de soare, au fost sporite la Eforie cît și la Roșia grație digurilor ce s-au făcut. Plățile acestea diguri slujesc și ca puncte de acostaj pentru vaporasele care vor face curse regulate între diferite puncte ale litoralului.

Și în felul acesta nu vom putea uita nici Constanța, metropola acestor așezări înfăptuite. Și aci nouă „port” aciuat la subsoara golfului de la Nord, de după farul genevoez a început să primească vizita vaporaselor.

Vechiul pămînt al Dobrogei este frîmțat astăzi de omul cel nou, constructorul socialismului din țara noastră. Munca lui știe să dăruiască, alături de mărturiile de piatră ale descoperirilor arheologice, tot mai frecvente și mai importante și modernismul frumos și folositor din atîtea minunate înfăptuiri. După aslințurile de aramă ce cad dincolo de faleze, spre continent, se aprind pe toată coasta, de la Roșia pînă la Eforie, Constanța și pînă la Mamaia, noile becuri de neon. E ca o pipilă de argint ce înundă totul și sparge întunecimile. În iluminarea asta festivă e semnul cel mai sigur al vieții sporite de astăzi pe aceste meleaguri.

Gînduri ce se cer împărtășite

Kőszeg Margit

artistă emerită
Teatrul Secuiesc de stat Tg. Mureș

„Am citit deunăzi un articol în coloanele „României libere” privind activitatea și dezvoltarea teatrelor naționalităților conlocuitoare din țara noastră. Rîndurile citite mi-au trezit amintiri despre viața din trecut a artiștilor de teatru pe care aș dori să le împărtășesc cititorilor.

Ce era socotit artistul în trecut? un simplu comediant a cărui singură menire se socotea a fi amuzarea celor auzii. Despre soarta despre viitorul lui, nu-și bătea nimeni capul. Îmi aduc aminte că în urmă cu vreo treizeci de ani în Ardeal funcționau doar cîteva trupe de actori. Majoritatea din ele nu aveau un caracter permanent, nu aveau un teatru stabil ci erau simple trupe ambulante care pereginau din oraș în oraș, din sat în sat. Spiritul mercantilor ai patronilor acestor colective făceau ca între ele să existe o concurență de bilci. De aceea nu rare ori se întîmpla ca la Tg. Mureș, Oradea, Satu Mare sau în alte orașe să se întîlnească deodată două-trei trupe ambulante și nici una să nu-și poată realiza veniturile scontate. În lipsă de locuință și de bani, trupele concurențe erau nevoite să-și continue peregrinările. Și nu de puține ori s-a întîmplat să cerșim de la populație banii necesari pentru a pleca mai departe. Așa s-a întîmplat și cu 28 de ani în urmă cînd la Oravița o bandă de huliganji ne-au alungat din teatru cu mezelele avînd aprobarea tacită a domnului prefect. Și așa pentru că am „îndrăznit” să prezentăm un spectacol în limba maghiară. Altădată după ce mi s-a refuzat să ținem spectacolul în comuna Secuiei de lângă Oradea, ne-am adresat contelei Stubenberg, stăpîna unor latifundii uriașe din acele împrejurimi, pentru a ne sprijini. Dar ea l-a anunțat pe pretor, cerîndu-i să fim evacuați imediat din comună. Nu de puține ori ne-am construit scenele în localurile cărciumilor de la sate.

Dar am înfruntat toate aceste greutăți încălzîți de credința într-un viitor mai bun.

Și iată că 23 August a făcut din artiștii scenei factori importanți ai vieții publice. Ba mai mult. Ceea ce nu s-a făcut în decursul multor decenii s-a realizat în anii de democrație populară: garantarea drepturilor pentru dezvoltarea culturii teatrale în limba maghiară și asigurarea materială și spirituală pentru împlinirea acestor drepturi.

Sînt edificatoare în această privință, de pildă, cifrele care vădese activitatea bogată pe care o desfășoară de la înființarea sa (10 martie 1946) Teatrul secuiesc de Stat din Tg. Mureș. 142 premiere în cadrul a peste 3.600 de spectacole vizionate de aproape 1.500.000 de spectatori. Din aceste reprezentații mai mult de 350 au fost date pe scenele căminelor culturale din satele regiunii noastre. Pentru deplasări la sate avem acum la dispoziția un autocar modern și confortabil. De curînd teatru nostru — întregul nostru lung turneu în satele și orașele din Ardeal.

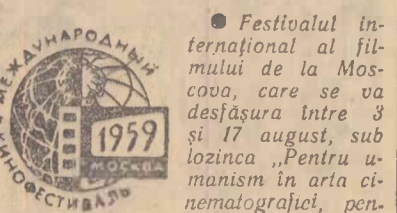
Stima și aprecierea de care se bucură azi munca creatoare a artiștilor de teatru o confirmă și faptul că din cadrul colectivității noastre artistice Kovacs György poartă înaltul titlu de artist al poporului. Tompa Miklos este maestrul emerit al artei, doi artiști poartă titlul de artiști emeriti, 16 membri ai colectivității noastre sînt distinși cu Ordinul Muncii, 18 cu Medalia Muncii iar 5 sînt laureați ai Premiului de Stat.

Stima ce se acordă culturii teatrale în limba maghiară în patria noastră reiese și din faptul că Teatrul secuiesc de stat din Tg. Mureș s-a bucurat de cîntea de a fi putut prezenta în R.P. Ungară o serie de spectacole. În cursul turneului din Ungaria am avut satisfacția de a

constata că în succesele noastre oamenilor muncii din R.P.U. au recunoscut faptul că ele sînt datorate înțeleptei politici a Partidului Muncitoresc Român și guvernului R.P.R. În rezolvarea lăstă a problemei naționale. Amintindu-mi de trecutului plin de frîmțări și griji sînt o amară tristețe. Cel mai mare regret este acela că de la debut să trăiesc într-un asemenea climat artistic. Acum cuvîntul artist arată mistuna nobilă de ridicare a nivelului cultural al maselor largi de oameni ai muncii, înseamnă contribuția activă la marea operă de construire a socialismului în patria noastră.

INTRE 3 - 17 AUGUST

Festivalul internațional al filmului de la Moscova

● Festivalul internațional al filmului de la Moscova, care se va desfășura între 3 și 17 august, sub lozincă „Pentru unismism în arta cinematografiei, pentru pace și prietenie între popoare”, atrage din ce în ce mai mult atenția cineastilor din toată lumea. Federația internațională a producătorilor de filme a înregistrat festivalul în rîndul marilor festivaluri ale filmului (Cannes, Veneția, San-Sebastian, Berlinul occidental și din anul acesta Moscova).

● Organizarea acestui mare festival este o expresie a faptului că cinematografia sovietică a dobîndit astăzi un considerabil prestigiu în lumea întreagă. Cineaștii sovietici produc anual

600 de filme între care 140 filme artistice. În Uniunea Sovietică sînt vizionate zilnic filme de către 30 milioane de spectatori. În decursul planului septenal vor fi realizate 1200 filme de lung metraj dintre care 1000 filme artistice.

● În vederea participării R. P. Romîne s-a stabilit că la Moscova sînt prezentate trei producții ale cineaștilor noștri. Filmul artistic „Min-gea” (scenariu: Francisc Munteanu regia: Sinția Iuțici și Andrei Blaier) reportajul documentar „Bicaz — cotă 563” al regiștilor Mirel Ilieș și Filipul de artă „La horă” în regia Elisabetei Boslan.

● Numeroase organizații cinematografice străine și-au anunțat participarea la festival: studiorii din țările socialiste, precum și numeroase companii de filme străine printre care case de filme din Anglia, Austria, Ca-

nada, India, Indonezia, Japonia și altele.

● De asemenea, și-au exprimat dorința de a lua parte la festival numeroși cineaști și alte personalități, cum sînt: Torolt Dickensohn, șeful serviciului de filme din O.N.U., Charles Cooper, directorul firmei engleze „Contemporary Films”, actorii americani Kim Novak și Gary Grant, actorul englez Edy Robertson, artista italiană Don Adams, Tite, președintele asociației proprietarilor de cinematografe din Republica Federală Germană și alții.

● Cineaștii sovietici așteaptă cu mare interes festivalul. Editura „Iskusstvo” pregătește în legătură cu această importanță manifestare, broșuri, planșe, fotografii. Vizionarea filmelor prezentate la festival va avea loc în sala teatrului din Kremlin și în sala mare a Casei Cinematografiei din Moscova.

Au trecut prin toate încercările concursului și acum se pregătesc de zor pentru ultima și cea mai grea probă: finala celui de-al V-lea Concurs al formațiilor artistice de amatori. Nu putem decît să le urăm succesele. Artoriilor din echipa Teatrurilor Telemarmadin Roșiori, regiunea București.

Foto: N. SCARLET

slab. Temperatura în creștere ușoară.
În țară: Vreme în general frumoasă și
încălzitoare. Cerul mai mult senin, înnoirări
parțiale în vestul țării, către sfârșitul pe-
rioadei, când izolat va ploua. Vânt slab,
pînă la moderat. Temperatura în creștere
ușoară, apoi staționară. Minimele vor oscila
între 10 și 22 grade iar maximele între 26
și 38 de grade.

Libertate lui Glezos!

Organizatorii procesului nu pot prezenta dovezi

În cursul zilei de astăzi, apărarea a interogată fără încetare pe principalul martor al acuzației, ofițerul de poliție Papaspiropoulos. Nici o acuzație adusă de el nu a putut fi dovedită.

Dacă pedeapsa cu moartea nu ar amena pe acuzați, acest proces ar putea fi calificat drept o comedie, care cîteodată se transformă în farsă. Atunci cînd avocații i-au cerut poliștilor dovezi pentru calificarea delicteului de care sînt acuzați Glezos și ceilalți 16 democrați, acesta a prezentat tribunalului „un document exploziv” — fotografia unui tînar „agent spion” în uniformă militară!

Avocatul Iliu l-a ridiculizat, demonstrînd judecătorilor și ziaristilor că aceste uniforme aparțineau tinerilor sovietici care urmează școala de specialiști pentru industria metalurgică. Acest „document” este de pe timpul lui Noe. El a mai fost folosit de nenumărate ori. Încă odată Papaspiropoulos a dat dovadă că nu are nici un pic de imaginație!

Și încă ceva. Avocatul Galeos cere martorului să furnizeze dovezi asupra faptului că unul din acuzați, Vutsas, ar fi făcut spionaaj.

— Cine v-a furnizat această dovadă? Probabil Liolios.

— Da, răspunde poliștilor.

— Liolios — continuă Galeos — care a fost arestat în 1954 ca șeful unui grup de „spioni” se mai află în închisoare?

— Nu, el a fost eliberat.

Avocatul Galeos, în timp ce sala este din ce în ce mai atentă, informează Curtea de faptele privitoare la „afacerea” Floriakis. În 1954 au fost arestate mai mult de o sută de persoane, printre care și numeroase tinere fete. Este înscenată aceeași procedură ca și pentru acuzații procesului în curs. Șeful completului este un anumit Liolios care se dovedește pînă la urmă a fi un agent provocator. Se montează o mare „afacere” pentru a demonstra că comunistii greci sînt spioni în slujba străinătății. Liolios este pus în libertate și intră pe față în serviciul poliției. Nu urmează nici un proces împotriva celorlalți. De mai bine de cinci ani aceștia zac înșă fără nici o vină în închisoare. Apare acum limpede care este valoarea informațiilor pe care un agent al poliției și le-a furnizat tot de la un agent al poliției.

În aceste condiții, colonelul Polihronopoulos încearcă, dar încearcă în zadar să vină în ajutorul martorului, care la fiecare „repriză” cu avocații este făcut knock-out.

Trebuie să subliniem că președintele Curții are obiceiul să-l întrerupă pe avocați și să-l ajute cît se poate de mult pe martorul acuzației. De aceea, maestrul Iliu a fost nevoit să-l atragă atenția colonelului să nu mai răspundă el la chestiunile care sînt puse martorului de către avocați. Toși colonelul Polihronopoulos persistă în atitudi-

Correspondență telefonică specială pentru ziarul „România liberă”

nea sa și avocații sînt obligați să intervină din nou. Dar în zadar. Toate acestea creează impresia că se caută cu orice preț o barcă de salvare care să scape prin orice înșelăciune din naufragiu pe organizatorii înscenării judiciare.

— Aveți dovezi pentru a putea califica drept spionaaj activitatea politică a acuzaților? Întrebăm, în continuare, unul dintre apărători pe Papaspiropoulos.

— Nu, noi nu avem dovezi, dar el avea intenția să facă spionaaj, — răspunde cel interpellat.

— Ați spus că știți totul despre Colianis și despre mișcare. Ați spus că Colianis era unul din conducătorii partidului comunist, dar, în acest caz, de ce cînd acesta s-a întîlnit cu Glezos l-a lăsat să scape?

— Nu pot să vă răspund la această întrebare.

Pentru a încerca să se salveze, acuzaatorul nr. 1 începe din nou să recite monologul său anticomunist.

Dovezi? Dovezi nu aduce însă deloc. Nimic altceva decît afirmația imbecilă că „acuzații” sînt „acuzați”. Acesta este totul.

Nu s-a putut dovedi nici măcar faptul că Glezos a fost văzut intrînd și ieșind din casa doamnei Vassiliki, sora lui, unde s-ar fi întîlnit cu Colianis. Cei doi oameni ar fi avut o convorbire care a ținut două zile consecutiv. Poliția știa de această întîlnire, supraveghea casa dar nimeni nu a fost arestat. Numai în primele zile din octombrie, după ce Efthimiadis a „mărturisit”, se procedează la arestarea celorlalți acuzați dar nu și a lui Glezos, care este închis abia două luni mai tîrziu.

— De ce nu l-ați arestat imediat?

— Întrebăm un avocat pe Papaspiropoulos.

— Nu pot să vă răspund. Munca noastră este o știință și noi lucrăm științific.

Trebuie să-l fi văzut pe acuzaatorul public nr. 1 pîlînd, dintr-un colț în colț, în momentul în care avalanșa de întrebări a apărării a reușit să impună stabilirea adevărului.

Domnul Moore imi spunea acum cîteva clipe că ideile nu pot fi puse în lanțuri. El are perfectă dreptate. În acest proces s-a văzut pînă acum numai și numai propagandă anticomunistă, nimic altceva.

Părerea opiniei publice grecești a început să se reflecte din ce în ce mai puternic în presa locală. Ziarul „Athinaiki” cere ca afacerea Glezos să fie judecată de un tribunal civil. Pe de altă parte, ziarul „Eleftheria” a publicat un articol semnat de juristul Alexandru Vamvetos, care spune printre altele: „Guvernul, dacă își închipuie că comunismul poate fi învins prin

astfel de măsuri ridicule cum ar fi interdicția ziaristilor comunisti și a ziarilor care pur și simplu se opun guvernului și măsurilor ordonate de administrație, măsuri care transformă în delict de ordin militar infracțiunile prevăzute de codul penal general, nu face altceva decît să compromită în mod iremediabil țara noastră și dă dreptul comunistilor să vorbească la congresele și reuniunile internaționale de existența unui sistem politist în Grecia”.

Pe de altă parte, ziarul de după amiază „Estia” observă că avînd în vedere că „țara nu este în stare de război sau de mobilizare generală și, în consecință legea „stării de asediu” nefiind în vigoare, tribunalele excepționale sînt abrogate ca fiind anti-constituționale iar toate delictelor comise de civili trebuie să fie judecate de tribunalele civile în baza constituției”.

DANTE POLI

Atena, 11 iulie 1959.

Salutul lui Glezos către prietenii păcii și democrației

ATENA 11 (Agerpres). — Manolis Glezos a făcut în sala Tribunalului Militar o declarație unui corespondent special al radiodifuziunii din R.D.G. la Atena. „Aș vrea să transmit prin intermediul radiodifuziunii din R.D.G. prietenilor păcii și democrației din lumea întreagă un mesaj: lupta pentru salvarea mea este acum numai o luptă pentru viața mea. Ea este o luptă nobilă pentru victoria democrației și a instituțiilor sale, care se află în primejdie în Grecia, o luptă pentru triumful păcii, cu toată opoziția militaristilor și imperialistilor. Fîind un luptător grec pentru aceste țeluri, eu mulțumesc...” (În acest pasaj gardenii l-au întrerupt pe M. Glezos și el a fost dus pe banca acuzaților).

De vorbă cu atenienii

Correspondență telefonică specială

Avionul TAROM ne depune pe aeroportul Elinikon din Atena, pe o căldură înăbușitoare, în pofida brizei mării Egee. La scurt timp după sosire am făcut o vizită unui ziarist acasă. Militații, soferul taxului, vorbește încă bine românește deși părinții săi sînt plecați de mult din țară. „Noi grecii nutrim simpatie pentru România. Păcat că nu și guvernul nostru”. Ne plimbăm prin centrul orașului pe strada Stadiu, piața Syntagma, piața Omonia. Instalații în cale, atenienii se răcoșesc, fiecare cu băutura sa favorită, discutînd cu a-prindere problema zilei, dar mai cu seamă problema procesului înscenat lui Glezos.

Ce se va întîmpla cu Glezos? Drept răspuns șoferul virează și intrăm pe bulevardul Alexandru, o arteră principală. Oprește mașina în fața unei clădiri austere, din piatră de culoare galbui, cu două etaje. În loc de geam peste tot se vede grății și paznici. Sîntem în fața închisorii Aolef din Atena unde sînt închisi deținuți politici. Un paznic se răstește la o droaie de femei ce întînd hîrtii. Probabil că aceste femei vor să meargă la vorbitor, iar o femeie cu un copil în brațe își șterge mereu ochii așteptînd parcă răspuns. „Aici, înduntru, se găsește Glezos imi spune simplu Militații. A fost adus acum cîteva zile sub o escortă puternică, ca un mare criminal. Soția mea, care l-a văzut, a plîns, căci ea a fost torturată de nazisți și știe de ce sînt în stare acestea. Noi îl iubim pe Glezos pentru că el a luptat pentru libertatea noastră,

dar acum el este izolat aci și nu are nici măcar dreptul să-și vadă familia”.

„Niciind nu s-a mai întîlnit în istoria Greciei o asemenea rușine, mi-a spus o bătrînă în negru ce aștepta în fața închisorii împreună cu alte femei. Am venit aci să-mi amintesc de fiul meu care a fost ucis de nemți”.

Confratele grec la care am poposit acasă m-a condus la Hagii Dimitriu, președintele comitetului pe întreaga Grecia pentru apărarea lui Glezos și a libertăților democratice. Ne primește bucurios în biroul său modest. Este un vechi activist în mișcarea sindicală și democratică, întemnițat de nazisți. Ne vorbește de ultimele acțiuni ale comitetului pentru apărarea lui Glezos. Din comitet fac parte reprezentanți ai diferitelor tendințe politice.

La începutul săptămîinii, membrii comitetului au vizitat pe toți șefii de partid politic și au discutat problema procesului înscenat lui Glezos. Papandreu, mitropolitul Teotit și alți lideri politici și juristi au declarat că nu se just ca Glezos să fie judecat conform legii 375, ci de o instanță civilă.

Aficiunea pentru salvarea lui Glezos a luat o mare amploare. „În Grecia, opinia publică devine o forță de care trebuie să se țină seama, ne-a-

Interviul acordat de tov. Avram Bunaciu ziarului „Neues Deutschland”

La 11 iulie, ziarul „NEUES DEUTSCHLAND” a publicat următorul interviu al tovarășului Avram Bunaciu | ministrul Afacerilor Externe al R. P. Romîne, acordat corespondentului ziarului la București:

INTREBARE: Cum apreciați, domnule ministru, rezultatele de pînă acum ale Conferinței Miniștrilor de Afaceri Externe de la Geneva și ce importanță acordați dv. poziției și propunerilor delegației Republicii Democrate Germane la această Conferință?

RASPUNS: Considerăm că schimbarea de păreri și discuțiile care au avut loc la Geneva a fost utilă, întrucît s-a ajuns la o mai bună cunoaștere a pozițiilor reciproce și la o anumită apropiere a punctelor de vedere a părților în unele probleme.

Deosebit de important este faptul că lucrările Conferinței s-au concentrat pînă la urmă asupra problemelor celor mai urgente ale situației actuale din Europa și anume încheierea Tratatului de pace cu Germania și lichidarea regimului de ocupație în Berlinul Occidental. În centrul atenției opiniei publice au rămas, la Interuperea Conferinței, ultimele propuneri sovietice cu privire la statutul provizoriu al Berlinului Occidental, care deschid noi perspective pentru soluționarea poziției a acestei probleme acute.

Faptul că puterile occidentale și-au însușit propunerile sovietice cu privire

la participarea la conferință, pe picior de egalitate, a celor două state germane dovedește încă o dată că singurul mod realist de abordare a problemei germane care poate duce azi la soluționarea acestei probleme este recunoașterea existenței a două state germane suverane, cu orînduri sociale deosebite, cu drumuri de dezvoltare diferite.

Considerăm că prin contribuția sa activă la Conferința de la Geneva delegația R. D. Germane a servit atît interesele poporului german cît și interesele păcii generale.

Susținînd propunerile U.R.S.S. cu privire la încheierea Tratatului de pace cu Germania și la lichidarea regimului de ocupație în Berlinul Occidental, delegația R. D. Germane a luat totodată inițiative importante care, fără îndoială, sînt de natură să ajute la apropierea punctelor de vedere ale părților participante și la crearea unei atmosfere favorabile pentru rezolvarea problemelor care stau în fața conferinței. Acestei lîni sînt propunerile delegației R.D.G. cu privire la organizarea unor tratative între delegațiile R.D.G. și R.F.G. pentru elaborarea unui punct de vedere comun pentru punerea în discuție a se încheia un Tratat de neagresiune între cele două state germane.

Participarea R.D.G. la Conferința de la Geneva constituie astfel o nouă și importantă confirmare internațională a rolului R.D.G. ca factor de pace și stabilitate în Europa, fără de care nu se poate ajunge la reglementarea problemei germane.

INTREBARE: Cum considerați dv. domnule ministru, atitudinea guvernului de la Bonn și a delegației Germaniei Occidentale la timpul Conferinței miniștrilor Afacerilor Externe de la Geneva, ținînd seama că tocmai în ultimul timp s-au intensificat amenințările revanșiste împotriva țării noastre?

RASPUNS: După cum am arătat Conferința miniștrilor Afacerilor Externe de la Geneva a dus la prima dată la unele rezultate pozitive. S-a dovedit însă că delegația R.F.G., exprimînd poziția cercurilor militariste vestgermane, a depus eforturi pentru a împiedica apropierea între punctele de vedere ale puterilor occidentale și al Uniunii Sovietice. Ea s-a opus încheierii unui tratat de pace cu cele două state germane, ca și lichidării regimului de ocupație din Berlinul Occidental. Este semnificativ că în timpul Conferinței de la Geneva, paralel cu măsurile de înarmare și de înzestrare a Bundeswehrului cu arme nucleare și rachete, a avut loc, sub patronajul oficialităților, o intensificare a acțiunilor revanșarde militariste în Germania de Vest.

Putem aminti astfel înțînirea din Köln a „repatriților” (14 iunie) la care a luat cuvîntul însuși Th. Heuss, președintele R.F.G.; participarea unui ministru federal, Seeborn, la întîlnirea de la Viena a germanilor sudeti (17-18 mai), întîlnire care în realitate a constituit o acțiune de incitare împotriva Republicii Cehoslovace, declarațiile ministrului federal dr. Oberlander la Düsseldorf și München, care a agitat pretenții teritoriale ale R.F.G. față de o serie de țări europene și în primul rînd față de statele socialiste.

Toate acestea arată că cercurile militariste vestgermane nu înțeleg să tragă concluzii din lecțiile istoriei, deși este bine cunoscută soarta pe care au avut-o aventurile războinice

ale militarismului german în cele două conflagrații mondiale.

INTREBARE: Populația Republicii Democrate Germane și forțele patriotice din Germania Occidentală urmăresc cu deosebită atenție inițiativa guvernului român pentru asigurarea păcii în Balcani. Ați putea dv., domnule ministru, să ne informați asupra ecoului pe care l-a stîrnit ultima declarație a guvernului Republicii Populare Romîne în statele din Balcani și mai ales în Grecia?

RASPUNS: Declarația guvernului român cu privire la amplasarea în Grecia a rampelor de lansare a rachetelor teleghidate și problema păcii și securității în Balcani a fost sprijinită cu însușirea de poporul nostru. Ea exprimă năzuințele de pace ale poporului român, hotărîrea de a-și aduce întreaga contribuție pentru întărirea relațiilor de prietenie și colaborare cu toate popoarele și în mod deosebit, cu popoarele vecine.

Declarația guvernului român a avut totodată un puternic ecou în țările balcanice. După cum se știe, guvernul român a propus încheierea unui Tratat de înțelegere și securitate colectivă a regiunii balcanice care să prevadă printre altele angajamentul statelor participante de a nu admite pe teritoriul lor stocarea de armament nuclear sau staționarea unităților dotate cu astfel de armament aparținînd unor state străine de regiunea balcanică sau instalarea de rampe pentru lansarea de rachete și proiectile teleghidate.

Guvernul R. P. Romîne sprijină cu căldură Declarația Guvernului U.R.S.S. din 25 iunie, cu privire la necesitatea creării unei zone denuclearizate în regiunea Balcanilor și a Mării Adriatice, în care se arată totodată că Uniunea Sovietică este gata să împeună cu celelalte mari puteri, să devină garante pentru o astfel de zonă.

După cum se știe guvernele R. P. Albania, R. P. Bulgaria, precum și președintele R. P. F. Jugoslavia s-au declarat în favoarea creării unei zone denuclearizate în sud-estul Europei. În același sens s-a pronunțat frunța de seamă a vieții politice, economice, culturale, precum și cele mai largi cercuri ale opiniei publice din țările balcanice. Toate acestea dovedesc viabilitatea și oportunitatea inițiativei privitoare la crearea unei zone a păcii, fără arme nucleare, în regiunea balcanică și a Mării Adriatice.

Poziția negativă adoptată pînă în prezent de guvernele statelor N.A.T.O. din această regiune a împiedicat, pînă acum, măsuri practice pentru traducerea ei în viață.

Noi considerăm totuși că înfrîșirea denuclearizării sud-estului Europei ramîne o problemă de actualitate la care rezolvare toți factorii de răspundere din țările interesate au datoria, în fața popoarelor lor, să-și aducă contribuția.

Ne exprimăm speranța că guvernele statelor N.A.T.O. din această regiune vor adopta în cele din urmă o poziție realistă în această problemă și că marile puteri occidentale se vor declara de acord să garanteze alături de U.R.S.S. zona denuclearizată în Balcani și în regiunea Mării Adriatice.

Guvernul român va continua eforturile sale pentru înfrîșirea securității colective în sud-estul Europei convins fiind că prin aceasta servește interesele vitale ale poporului român, ale tuturor popoarelor din această regiune, interesele păcii și colaborării internaționale.

A. A. Gromiko și Lothar Bolz au sosit la Geneva

GENEVA 11 (Agerpres). — TASS transmite: În dimineața zilei de 11 iulie au sosit la Geneva cu un avion „IL-18” A. A. Gromiko, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S. și membrii delegației sovietice la Conferința de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe care își reia lucrările la 13 iulie.

Pe aeroport A. A. Gromiko a fost întîmpinat de N. I. Koriukin, ambasadorul U.R.S.S. în Elveția, de A. S. Cistakov, reprezentantul permanent al U.R.S.S. pe lângă secția O.N.U., pentru

Europa, de S. K. Tarapkin; reprezentantul U.R.S.S. la conferința în problema încheierii experiențelor cu arma nucleară, de membrii ai Ambasadei U.R.S.S. în Elveția și de reprezentanții U.R.S.S. pe lângă secția O.N.U. pentru Europa.

GENEVA 11 (Agerpres). — ADN transmite: Lothar Bolz, ministrul Afacerilor Externe al Republicii Democrate Germane, a sosit la 11 iulie la Geneva pentru a participa la Conferința miniștrilor Afacerilor Externe.

IN IZRAEL

Manifestații de masă ale imigranților

• Demonstrații cer: „Pîine și lucru” • Ciocniri între manifestanți și poliție

TEL-AVIV 11 (Agerpres). — TASS transmite: După cum relatează presa la Haifa, Acca, Afula și alte orașe și regiuni din Israel au loc manifestații de masă ale imigranților care protestează împotriva somajului și a măsurilor discriminatorii ale autorităților israeliene față de cei proveniți din țările Africii de Nord. Ziarul „DAVAR” scrie că la Afula sute de muncitori care lucrează la lucrări temporare, oferite cu salarii mici imigranților șomeri cîteva zile pe săptămîină, au organizat împreună cu soțiile și copiii lor o manifestație de protest. Manifestanții cu străbătut străzile orașului scandînd lozinci: „PÎINE ȘI LUCRU”. Au fost diluate manifestațiile în care se spune că scopul manifestației este de a exprima nemulțumirea familiilor cu mulți copii, care nu sînt în stare să se întrețină din actualele salarii.

La Haifa au avut loc de asemenea manifestații de masă ale imigranților evrei din Maroc. Cauza directă a acestor manifestații a fost rănirea de către un poliștău a unui locuitor dintr-un cartier al Haifei unde locuiesc imigranții din Africa de Nord.

După cum relatează ziarul „YE-DIOT ACHRONOT”, manifestații au devastat clubul partidului guvernamental Mapai. În urma ciocnirilor dintre manifestanți și poliție au fost răniți 13 poliști și numeroși civili, 32 de oameni au fost arestați. Președintele asociației imigranților evrei din Africa de Nord a anunțat că comitetul acestei asociații a organizat manifestații pentru a exprima „nemulțumirea produsă în urma discriminărilor la repartizarea muncii față de cei veniți din Maroc”.

După cum scrie ziarul „KOL HAAM”, locuitorii din Maabaroth (lagrul pentru imigranți), în apropiere de Petach Tikva, au adresat un apel populației în care se spune: „De nouă ani în Maabaroth domnește somajul permanent, o existență de foamcă a copiii — tată soarta noastră. Apoiul nostru cere autorități a rămas fără scop. Cerem să ni se dea de lucru, pentru a ne putea întreține familiile”.

Presă subliniază că în partea de sud a Israelului au loc de asemenea manifestații de masă ale imigranților care cer să li se dea de lucru.

Gînduri despre Glezos

Răsfoind scrisorile cititorilor

distanță de vapor. Mîinile îi erau prinse în cătușe. Mă alătur cu toată hotărîrea glasului opiniei publice mondiale, și cer ca judecata să fie stînsă, ca să nu se săvîrșească o nouă crimă împotriva umanității”.

Scrisoare dintr-o întovărire agricolă

Ne-o trimite cititorul nostru Neagu Nicolae, membru al întovăririi agricole „Zorile socialismului” din comuna Berceci, regiunea Ploiești.

„După luni de închisoare în insula Creta — se spune în scrisoare — neînfricatul luptător pentru interesele democrației și ale păcii a fost deferit către autoritățile grecești unui tribunal militar din Atena sub acuzația de spionaaj. Viața lui Manolis Glezos se află astfel în primejdie.

Judecarea lui Glezos are un profund caracter antideocrat iar condamnarea acestui neînfricat luptător pentru pace și prietenie între popoare ar însemna o jignire adusă trecutului istoric al poporului grec, ar fi o crimă monstruoasă.

De aceea, cer cu stăruință să se pună capăt tuturor înscenărilor la adresa lui Glezos și a celorlalți democrați greci. Să fie eliberat imediat eroul poporului grec Manolis Glezos!”

Redînd libertate lui Glezos

înseamnă a reda Greciei

o mare energie

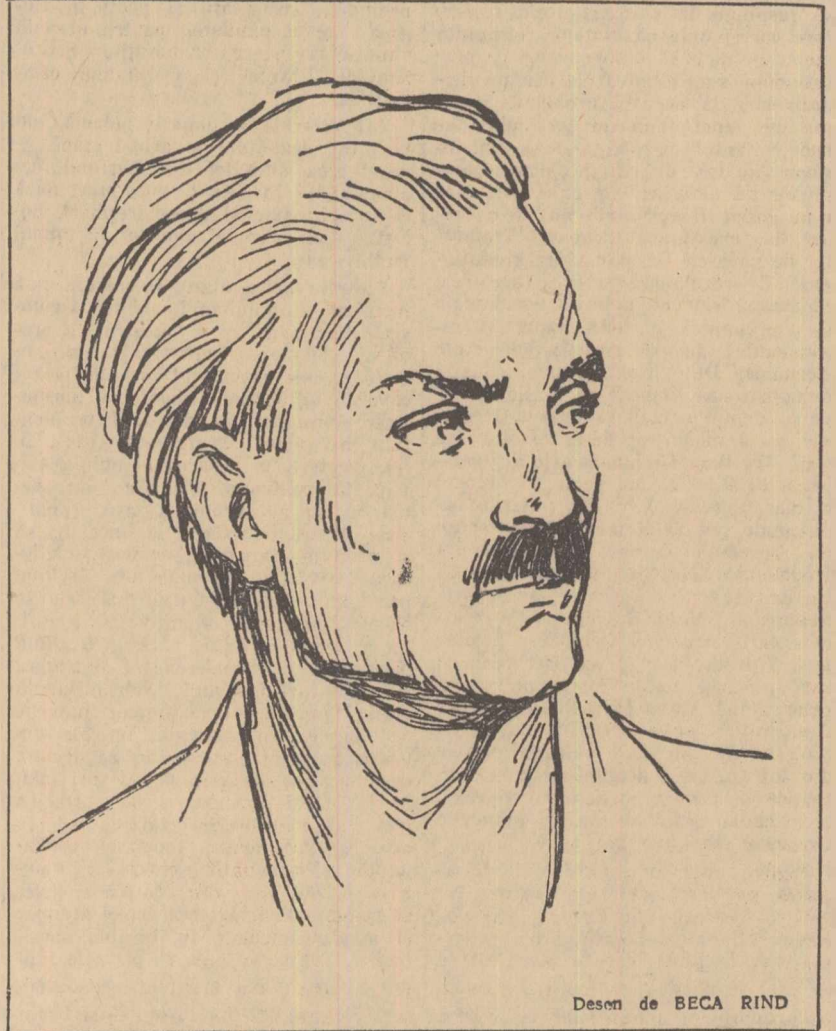
Multiple scrisori relatează despre mișturile care au loc în aceste zile și în care colectivele întreprinderilor și instituțiilor au adoptat moțiuni pentru a-și exprima indignarea față de înscenarea judiciară de la Atena: „Muncitorii, tehnicienii, inginerii și funcționarii din întreprinderea orănească de industrie locală „Steagul Rosu” din Giurgiu — se spune într-una din nenumăratele scrisori de acest gen pe care le-am primit — ne manifestăm indignarea pentru

faptul că Manolis Glezos și ceilalți democrați greci sînt judecați acum de tribunalul militar. Numele lui Manolis Glezos este astăzi pe buzele și în inima tuturor celor ce iubesc libertatea și pacea.

Prestigiul poporului grec, care a dat omenirii pe Aristotel, Eschil și Euripide nu poate fi stropit cu sin-

gele unui om care nu are altă vină decît aceea că lubește progresul întregii umanități”.

În scrisore se spune mai departe: „Libertatea lui Glezos înseamnă a reda poporului grec o mare energie care a acționat și acționează pentru independența patriei sale, pentru pacea în întreaga lume, și nu se poate

Desen de BECA RIND

Undeva pe drumul fără pulbere al Dunării, pe canalul Papădia Veche, din Delta, lucrează draga nr. 145. Într-una din zilele trecute, căpitanul dragii, T. Dovlețin, ne-a trimis o scrisoare la care am subscris și ceilalți membri ai echipajului: „Am hotărît — împreună cu echipajul întreg al dragii să vă trimitem o scrisoare în care să arătăm indignarea noastră față de judecarea lui Manolis Glezos. Vă rugăm ca prin ziarul „România liberă” să fie adusă la cunoștință opiniei publice și părerea noastră, a celor ce muncim în aceste depărtate colțuri ale patriei noastre dragi. Vă mulțumim și luptăm mai departe pentru depășirea planului de escavații, pentru pace și libertate în întreaga lume!”.

Satisfacem rugămintea echipajului de pe draga nr. 145 și îi publicăm scrisoarea: „Noi, membrii echipajului dragii nr. 145 a Grupului de șantieri Tulcea, care lucrăm zi și noapte săpînd canale în Delta pentru dezvoltarea economiei țării noastre, sîntem profund indignați de înscenarea judiciară de la Atena. Eroul Manolis Glezos luptător pentru libertatea poporului muncitor grec, trebuie eliberat!”

Să nu se săvîrșească o nouă crimă împotriva umanității!

Avem în fața noastră o altă scrisoare. O semnează Vera Vasile, de la întreprinderea I.A.M.C.-Constanța: „Un pericol de moarte planează asupra capului unui nobil și plin de vrednicie fiu al poporului grec. Ce vină i se poate imputa acum lui Glezos? Doar aceea că acum, ca și în trecut, stă alături de poporul său luptînd cu toată ardoarea și pasiunea pentru înflorirea patriei sale. Acesta este „spionajul” lui Manolis Glezos! Înscenarea e necesară pentru a acoperi pregătirile celor ce întesc să transforme teritoriul Greciei într-o bază de amplasare a armii atomice și a rachetelor.

De o emoție generală am fost dominat în momentul cînd am aflat că eroul Manolis Glezos a fost transformat timp de 12 ore din Creta la închisoarea din Atena, în hambarul unui vapor, suportînd o căldură înăbușitoare. Totuși, Manolis Glezos a apărut surzind și a pîșit cu capul sus înscădat de o gardă putrîcă, spre duba care se afla la o mică